

Tevekkül

Sual: Tevekkülün dinimizdeki yeri nedir?

CEVAP

Tevekkül, dinimizin bildirdiği sebeplere yapıştıktan sonra neticeyi sebeplerden değil, sebepleri yaratandan beklemektir. **(Bir işe başladığın zaman, Allahü teâlâyâ tevekkül et, Ona güven!)** âyet-i kerimesi, tevekkül ile beraber azmederek çalışmak gerektiğini gösteriyor. (Al-i imran 159)

Tevekkül, herhangi bir işin, dinen, örfen sebeplerine yapışarak gayret gösterip, neticeye ihlasla teslim olmaktır. Yani sonucu Allahü teâlâdan beklemek ve bu sonucun kendisi için mutlaka hayırlı olduğuna inanmaktır. Doğru sebebe yapışan doğru netice alır.

Tevekkül, değiştirilmesi insan gücünün dışında olan üzücü olayları, ezelde takdir edilmiş bilip, üzülmemek, Allahü teâlâdan geldiğini düşünerek seve seve karşılamaktır. İnsan, bir işin neticesinin iyi mi, kötü mü olacağını bilemez. Hayır sandığı çok şey, şerle, şer sandığı çok şey de, hayırla neticelenebilir. Muhakkak şu işim olsun diye ısrar etmemeli, “Hayırlı ise olsun” demelidir.

Allahü teâlâ, kimseye muhtaç olmamak için çalışmayı, hasta olmamak için tedbir almayı, hasta olunca ilaç kullanmayı, görebilmek için ışığı sebep kılmıştır. Sebebi, istenilen şeye kavuşmak için bir kapı gibi yaratmıştır. Bir şeyin hasıl olmasına sebep olan şeyi yapmayıp da sebepsiz olarak gelmesini beklemek, kapıyı kapayıp pencereden atılmasını istemeye benzer ki, bu, akla ve dine uygun değildir.

Allahü teâlâ, insanların, ihtiyaçlarına kavuşmak için bu sebepler kapısını yaratmış ve açık bırakmıştır. Tesiri kesin olan ilaçları kullanmamak tevekkül değil, ahmaklıktır, haramdır. Hadis-i şerifte buyuruldu ki:

(Her hastalığın ilacı vardır. Yalnız ölüme çare yoktur.) [Taberani]

Hazret-i Musa, hastalanınca, “İlaçsız da Allahü teâlâ şifa verir” diyerek ilaç kullanmadı. Allahü teâlâ **(İlaç kullanmazsan şifa ihsan etmem)** buyurdu. İlacı kullanınca iyi oldu. Fakat sebebini merak etti. Allahü teâlâ, **(Tevekkül etmek için, benim âdetimi, hikmetimi değiştirmek mi istiyorsun? İlaçlara tesir veren kimdir? Elbette tesirleri yaratan benim)** buyurdu. (K. Saadet)

Doktora gitmeli, ilaç kullanmalı; fakat, doktora ve ilaca güvenmemeli, şifayı Allahü teâlâdan istemelidir! İlaç kullanıp da iyi olmayan, ameliyat masasında ölen az değildir.

Hazret-i İbrahim’in, mancınıkla ateşe atılırken, Hasbiyallah ve ni’mel vekil dediği hadis-i şerifle bildirilmiştir. [Bana Allah’ım yetişir, O ne iyi vekil, ne iyi yardımcı demektir.] Ateşe düşerken Hazret-i Cebrail gelip, “Bir dileğin var mı?” diye sorunca, “Var, fakat sana değil” diyerek sözünün eri olduğunu gösterdi. Bunun için âyet-i kerimede, **(Sözünün eri olan İbrahim)** diye övüldü. (Necm 37)

Tevekkül, kalb işidir, imandan meydana gelir. Allahü teâlânın lütuf ve ihsanının pek çok olduğuna iman etmekle hasıl olur. Bu hâl, kalbin vekile itimat etmesi, güvenmesi, ona inanması ve onun ile rahat etmesidir. Böyle bir insan dünya malına gönül bağlamaz. Dünya işlerinin bozulmasından dolayı üzülmez. Rızkından endişe etmez. Mesela, iftiraya uğrayan biri, mahkemeye düşünce kendine bir avukat tutar. Üç şeyde avukata güvenirse, bu kimsenin kalbi rahat eder. 1- Avukatı, ona yaptıkları iftirayı iyi bilir. 2- Avukatı doğruyu söylemekten korkmaz. 3- Avukatın bunu canla başla savunacağına inanır. Avukatına böyle inanır, güvenirse kendi ayrıca uğraşmaz. **(Allah bize yetişir. O ne iyi vekildir)** âyetini iyi anlayıp, “Rızık takdir edilmiş, vakti gelince bana yetişir” der. Demek ki, çalışmadan tevekkül dinimizde yoktur.

Kaynak: dinimizislam.com